

VÉLETLEN !?

A fiatal, jólöltözött férfi ügyesen parkolt be a város patinás temploma mellett levő parkoló egyik üresen álló helyére. Elégedetten szállt ki a kocsiból. Kiemelt egy csinos csokrot. A kocsit elegáns mozdulattal zárta be. Diszkrét kattánás jelezte: a zár működésbe lépett. Elindult a templom melletti házak felé, közben még egyszer végigsimította tekintetével az esti fényben megmegcsillanó fekete Audit.

Elhaladt a tér díszé, egy kétalakos szobor előtt. Szent Márton megkereszteli édesanyját. A szobor gyönyörű, méltóságteljes, két ember legszentebb magábafordulása, a keresztség felvétele akkor, amikor ennek vállalása halálba is sodorhatott. Elszántság, bizonyítás, alázat... , minden benne van. Ismerte, mint a tenyerét, hiszen e szobor árnyékában talált rá a kedvesére. De vicces volt: a lány -mellesleg nemcsak szép, hanem, mint kiderült rendkívül okos is – a szobor mellett botlott meg. Milyen jókor volt akkor jó helyen, hiszen lett kiben megkapaszkodnia; és a „megmentője” azóta is mellette van. A férfi célirányosan nézett egy ablak felé. Szája sarkában ott bújkált egy mosoly. Egy olyan mosoly, amit már mindenki ismer, aki meg akar lepni valakit. Mint most ő is. Méretre szabott zakója zsebét finoman megérintette. Apró dobozka domborodott huncutul, benne a legszentebb bilincs: a gyűrű.

És ekkor hirtelen porszem keveredett a gépezetbe. Az idillt egy másik „idill” zavarta meg. Borzadva nyugtázta, megint egy hajléktalan! A szobor mellett kialakított „kerítésen” Szent Márton köpenye félbehajtvva, lezseren ledobva. Mellette a katonasisak. És mellette -egy hajléktalan. Fekszik, alszik. Mellkasa egyenletesen emelkedik. A szerencsétlen nem tudott vagy nem is akart eljutni a közeli „Hiltonba”, ahogy a helybeliek a hajléktalanok szállóját hívják.

A fiatalember elnyomott egy káromkodást. Aztán ránézett a szoborra. Megkövülten bámulta. -”Jézus! Most megőrültem vagy tényleg... a fenébe is, most engem néz a szobor? Rám nézett a Szent Márton vagy hallucinálok? Megzakkantam, esküszök !”

Hát igen. Ki tudja, ki miért kerül, süllyed idáig, mint ez az alvó hajléktalan. Sokan maguk is tehetnek róla, de mi van, ha ő éppen nem... . Miért nem ment be a szállóra? Miért van itt este a szobor alatt? Megéri a reggelt? Rosszul volt? Jobban van? Mindenki, aki arra járt volna, feltette volna ezeket a kérdéseket.

Nem volt ez alól kivétel a jólöltözött férfi sem, akin végül győzött az emberi jóakarát. Elindult a hajléktalan felé. Még mindig bosszúsan.

-”Persze, miért is ne én, miért is ne most, hívjak mentőt oszt' üljek itt, esetleg még... ajj, keltsem fel és a 8-as Audimmal vigyem gyomormosásra? Hogy az a ...” -és elnyomott egy újabb szitkot, mivel a templom mellett mégsem lehet az ember közönséges! Amikor felnézett, úgy tűnt, a szobor már nem néz rá olyan szigorúan. Inkább kérdőn, inkább szomorkásan.

-”Miért érzem úgy, hogy engem les? Anyám! Egy szoborral beszélgetek!! Hát jó, ide figyelj! Nehogy nekem legyen lelkiismeretfurdalásom, megnézem, mit tehetek. De utána megyek és eljegyzem a csajomat, mert még elhappolja egy hajléktalan! A fr... , -és egy újabb „fohász” következett.

Kínosan nézett körbe, remélve, nem látják, hogy a hajléktalan körül sündörög. Még valaki azt hiszi, ki akarja rabolni!

Akkor látta meg a fekvő férfi mellett a földön a pár százból álló virágcsokrot. Mikor megvehetette, még biztos szépek voltak, most már zsibbadt kis bokréta lett a rózsákból. Nem vázában tárolta őket eddig, az is biztos, de még bírták víz nélkül. Érdekes volt a kontraszt: a csokor nem lehetett olcsó! Hát ezek szerint nem mindenki arra a bizonyosra költi ...?

Óvatosan megérintette a fekvő alakot. Az szusszant egy nagyot és felébredt. Időedten nézett körül.